

DUDÁS KÁLMÁN VERSEI

INTERFERENCIA

Mossa a partot a hab

Mérheted hány ezer éve
omlik a szikla hasadt
tömbje a fényölű mélybe

Vess a szívedre, ha mersz!

Dobban s ocsudni se kezd még
túl araszolja a perc
dönti a sárba a nemlét

Lošinj, 1962.

SUGARAS EVEZŐKKEL

Ezüstbe olvadt krétaszín
öböl a dél köröttem.
Fekszem, mint más, e délszakin
szilánkolt fényözönben.
Zizzenő rostú heveder
behurkolt fénybogába.
És lendít, hintáz, felemel
a part fölötti lágba
és könnyedén, akár a hab
taraj hegyén ha szökdél,
lebegek mint a pillanat
sugaras evezőkkel.

E szédület szintetizál —
az élet soha-többé
döbbenét vegyíti már
töményebb létörömmé
annál, mit őrző szerveink
tudtak, csak elziláltan,
most gyült gyönyörként lüktet ím
minden egy porcikámban:
mert az, amiben része volt

e fényre szomjas testnek,
most csupa láng örömrre bont
mindent, hogy eljegyezted.

Pogány és egyszeri öröm,
sugár és kék és tenger.
A szenvedélyed tükrözöm
visszfénylő szerelemmel!
dobol a szív, de hirtelen
hang zizzen át a lombon,
a tengeré: Nyughass, nekem
az öröklét a dolgom ...
— Ugyan! — fölényesen kevély
az ittas szív fölöttébb —,
egy perc örömem többet ér,
mint százezer öröklét!

Cavtat, 1962.

S Z O M J Ú S Á G

A tengersík zománcból
homoksziget tarajlik.
Mondják, magábazártan
századok óta, tán még
Velençe fénykorából,
zord hagyományok örvén
önként magábazártan
lakja egy pusztuló törzs.

Daltalan zátony, árnyat
fa lombja nem vet egyhül.
Csak venyige borítja.
Kékköves öble mentén,
szikrázó délutánban,
ballag alá az ösvény
hátán egy kicsi öszvér,
távcsövem fürge tükrén
puttonya idelátszik.

Fölöttem, itt a lombban
madár szól, önfeledten
csobogdál, zizeg forrás,
csőrén a tiszta dallam.
Azzal a kicsi öszvér
puttonyát teletöltöm
s elküldöm most e versben
a törzsfő lugasába —
küldene érte mindjárt
egy korsó jó vörös bort!

Lošinj, 1962.

MÁRVÁNY

A tragikusan eltűnt
D i s emlékének

Röpdös a felvert
Fény az olajfán
Ágbogas ablak
Nézem a tengert

Tömbös alapként
Kékbe merített
Karszti öbölbe
Alkati márvány

Tartja a roppant
Tornyú sugárrajt
Ormos özön fényt

Mekkora szívre
Ejt az öröklét
Ekkora könnyet?

Lokrum, 1962.